U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **I. T.,** zastoupen Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2017, č. j. 29 Az 44/2016 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Tomáše Těšitele **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 11. 10. 2016, č. j. OAM-753/ZA-ZA11-K10-2016, zamítlo žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 14. 8. 2017, č. j. 29 Az 44/2016 - 50.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Krajský soud podle něj v rozhodnutí pouze zopakoval jeho tvrzení a závěry žalovaného a nezdůvodnil ani

neobjasnil, jak namítané skutečnosti hodnotil. Z odůvodnění není ani zřejmé, jak se vypořádal s jeho konkrétními tvrzeními. Dále podotkl, že žalovaný a krajský soud vycházeli z nedostatečného množství relevantních podkladů ve vztahu k reálné situaci v konfliktem zasažených částech Ukrajiny. Následně stěžovatel připomněl, že opakovaně odkazoval na svá zjištění o šikanózních tendencích obyvatelstva napříč celou Ukrajinou vůči občanům, kteří nejsou navenek zcela zjevnými Ukrajinci. Považoval toto chování za více než pravděpodobné i vůči sobě samotnému, kvůli svému přízvuku. Závěrem uvedl, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost není přijatelná, jelikož svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, který se použitím institutů mezinárodní ochrany snaží pouze legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Rozhodnutím krajského soudu ani žalovaného nedošlo k zásadnímu pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Žalovaný pokládal za doložené správním spisem, že se azylovou historií stěžovatele náležitě zabýval a opatřil si dostatečné, objektivní a aktuální informace a stěžovatel žádné nové relevantní skutečnosti nedoložil. Jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný setrval na svém tvrzení, že stěžovatel nedoložil azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního

soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Ve vztahu k námitce nedostatečného odůvodnění a nedostatečně vypořádaných žalobních námitek Nejvyšší správní soud uvádí, že se k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů vyjadřoval již mnohokrát, přičemž své závěry shrnul v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 Azs 275/2015 - 27, kde uvedl: „*Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.*“ (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 - 27). Nejvyšší správní soud se k obdobným námitkám, jako nyní uváděl stěžovatel, konkrétně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2017, č. j. 2 Azs 98/2017 - 21, kde uvedl: „*Vytýká-li stěžovatelka krajskému soudu, že v podstatné míře pouze opakoval závěry žalovaného vyslovené v napadeném rozhodnutí, pak v tomto postupu nelze bez dalšího spatřovat pochybení, neboť z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“ (obdobně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010 - 74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 - 29).

[9] K nedostatečnému množství relevantních podkladů se Nejvyšší správní soud obecně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Zde uvedl, jak mají podkladové materiály vypadat: „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Nejvyšší správní soud se s námitkou nedostatků v dokazování vypořádal v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS, takto: „*Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy nechť si každý střeží svá práva, proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*“ V tomto případě stěžovatelka, podobně jako stěžovatel v nyní posuzované kasační stížnosti, sama žádné důkazy neuváděla a obávala se návratu na Ukrajinu.

[10] K povaze konfliktu na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát. Například z jeho rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 196/2015 - 25, vyplývá, že reálná existence ozbrojeného konfliktu nestačí k udělení mezinárodní ochrany, ale je třeba „*prokázat dostatečnou míru individualizace*“. Žalovaný i krajský soud podle Nejvyššího správního soudu vyšli z dostatečných a pro situaci v místě původu stěžovatele aktuálních podkladů. Stěžovatelova obecná polemika se závěry judikatury tudíž nepřináší jakékoliv nové poznatky, které by svědčily pro přehodnocení závěrů judikatury.

[11] Ohledně obavy z pravděpodobných šikanózních tendencí kvůli ruskému přízvuku stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že z jeho ustálené judikatury plyne, že „[u] *soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní*“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 - 27). Pokud se stěžovatel ani nepokusil využít možnosti požádat o ochranu vnitrostátní orgány v zemi původu, neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být ukrajinskými státními orgány taková pomoc odepřena, žalovaný ani krajský soud nemohli posoudit, zda mu byla adekvátní ochrana v jeho zemi poskytnuta. K otázce, zda je možno se u ukrajinských státních orgánů domoci účinné ochrany před výhrůžkami soukromých osob, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, takto: „*Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem zdůrazňuje, že stěžovatel se neobrátil na vnitrostátní orgány, aby mu poskytly ochranu před pronásledováním, jak to požaduje čl. 6 kvalifikační směrnice. Podle něj mohou být pronásledovateli i nestátní původci (zde náboženská sekta), lze-li prokázat, že stát a jeho orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou, které jsou uvedeny v článku 7 směrnice. V případě Ukrajiny se nejedná o zemi, ve které příslušné státní orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním (resp. vážnou újmou) způsobeným nestátními subjekty.*“

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedené advokátovi ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč

za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Celková částka 3 400 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu